



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Punctum XVI. Clausula parænetica biceps; cùm ad Anonymum & eius partiaros prurientes auribus; tùm ad antiquæ doctrinæ tenaces, Ecclesiæ filios.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-10481**

*Clausula Paraneica biceps; cum ad Anonymum, & eius Partianos prurientes auribus; tum ad antiqua doctrina tenaces, Ecclesia filios.*

**D**VO mihi, ad obfignandam cum fructu hanc disputationem, praestanda video. Conueniendus primùm est noui dogmatis de bicipiti Ecclesiae corpore faber, qui latere quàm prodire maluit: nec non qui ei pra aurium pruritu, & nouiloquiorum studio haectenus adhaeserunt. Tum secundo loco, obiter quoque erunt commonendi, qui tenaces haectenus fuerunt antiquae doctrinae, de vnico semper Ecclesiae capite.

Aduersarius ad frugem bonam & recantationem, vrgendus venit. Absit enim vt in praconcepta sententia obfirmetur, vitio male cõsultis non nouo, vt optimè monuit Claudianus Mamercus, initio libri primi ad Anonymum, authorem libri de creaturis omnibus corporeis, qui postea deprehensus est Faustus. Absit igitur, vt quod Fausto latenti & Anonymo, occidit Claudianus, nostro item ad veritatem occinatur. [Magnum in genere humano vitium est, arrogans imperitia, & peruicax in defendendis perperam praesumptis opinionibus pertinacia, &c. Illud longè maximum, & longè periculosius crimen est, quod Catholicae sanitati, opiniones inimicas stultè concipiunt, vanè proferunt, superbe astuunt, cum temeritate scribunt, cum praua intentione defendunt. Et quoniam humanitus per imprudentiam lapsi sunt, eligunt audaciae culpam peruicaci obstinatione defendere, ne videantur potuisse peccare. Ita enim palàm suas

sen-

sententias astruunt, vt clam nihilominus mustitantes, blandimentis lenocinantibus, ignaros rerum sedulo precentur, vt suæ potissimum sententiæ acquiescant, sibi met assentiantur. Illud veri plenum, illud esse salutiferum, quod ipsi doceant, etiam delirando confirmant.] En stultam pertinaciam, & deliram in malè iactatis obfirmationem improvidorum, sigillatam quoque à Capreolo Carthaginensi; epistolæ non ita pridem vulgatæ, initio, & à Vincentio Lyrinensi in aureo Cōmonitorio.<sup>a cap. 28.</sup>

2 Aliam potius mentem Aduersario opto, vt quando ex ea caula est, quæ addictionem doctrinæ D. Augustini maximè iactat, eiusdem S. Patris demissionem, & ad corrigendam priorem falsam sententiam, paratum animum imitetur. Monitus sanè de quibusdam in Opere de libero arbitrio lubricè dictis; [Fateor (inquit post alia) me ex eorum numero esse conari, qui proficiendo scribunt, & scribendo proficiunt. Vnde si aliquid vel incautiùs, vel indoctiùs à me positum est, quod non solùm ab alijs, qui videre id possunt meritò reprehendatur, verùm etiam à me ipso; quia & ego saltem postea videre debeo si proficio; nec mirandum est, nec dolendum, sed potius ignoscendum, atque gratulandum, non quia erratum est, sed quia improbatum. Nam nimis peruersè se ipsum amat, qui & alios vult errare, vt error suus lateat. Quanto enim meliùs & utiliùs, vt vbi ipse errauerit, alij nō errent, quorum admonitu errore careat? Quod si noluerit, saltem comites erroris non habeat.] Moxque expenso dicto Tullij, qui laudauerat aliquem, quia nullum vquam verbum, quod reuocare vellet, emiserat; subdit. [Ab hac ego excellentia tam longè absūm, vt si nullum verbum, quod reuocare vellem protulerō, fatuo sim, quàm sapienti similior. Illius quippè scripta, summa sunt autoritate dignissima, qui nullum verbum, non quod reuocare vellet, sed quod reuocare deberet, emisit. Hoc

Eo                      quis-

quisquis nondum est affecutus, secundas habeat partes modestiæ, quia primas non potuit habere sapientiæ, quia non valuit omnia non poenitēda diligenter dixisse, poeniteat quæ cognouerit dicenda non fuisse. ] Hoc aliter

a lib. 3. cap. 3.

dixit idem D. Augustinus <sup>a</sup> agens cum Cresconio. [ Sicut laudabile est à vera sententia non amoueri, ita culpabile persistere in falsa; quam nunquam tenere prima laus est, secunda mutare: ut aut ex initio vera permaneat, aut mutata falsa, vera succedat. ] Adscribuntur Sancti Augustini iudicio Cassianus <sup>b</sup>, Facundus <sup>c</sup>, Beda <sup>d</sup>.

b. 1. de Incarn.

cap. 4.

c. l. 10. pro. 17.

bus. cap. 2.

d. narrat. in m.

ta.

e. 7. hist. 22.

f. 8. Conf. c. 2.

Et præiuerat Coration apud Eusebium. 3. Adduco tot Sapientum iudicia, ut Aduersarius depudeat vanitati, quod D. Augustinus in Victorino celebrabat. Et quod in mala causa faciebat Tertullianus æmuletur ipse in bona & necessaria. Scripserat Tertullianus priusquam Montani virus combiberet, adhuc Catholicus, librum de poenitentia, quo peccatoribus omnibus aditum ad salutem per clauas Ecclesiæ patere profitebatur. Eam Catholicam doctrinam, imbutus postea Montani delirijs censuit reprobam, nec erubuit rescindere, verba eius sunt <sup>e</sup>. [ Erit & hic aduersus psychicos titulus, aduersus meæ quoque sententiæ, retrò penes illos, societate. Quo magis hoc mihi in notam leuitatis, obiectent. Nunquam Societatis repudium, delicti præiudicium est, quasi nõ facilius sit errare cum pluribus, quando veritas cum paucis ametur. At enim me non magis dedecorabit inutilis leuitas, quam ornauerit nocens. Non suffundor errore quo caruisse delector, quia meliorem me & pudiciorem recognosco. Nemo proficiens erubescit. Habet & in Christo scientia ætates suas, per quas deuolutus est & Apostolus. Cum paruulus (inquit) essem, tanquam paruulus loquebar, tanquam paruulus sapiebam. At ubi vir sum factus, ea quæ paruuli fuerant euacuavi. Addeò deuertit à sententijs pristinis, nec idcirco deliquit, quod

g. lib. de pudie.

cap. 1.

quod æmulator factus eſt nō paternarum traditionum, ſed Chriſtianarum, optans etiam vt præciderentur, qui circumciſionem detinendam ſuadebant.] Hoc eate- nus Aduerſario imitandum dico, quatenus ſicut Tertul- lianus quem cenſuit errorem (reuera Catholicam veri- tatem) abſque mora reiecit, nihil veritus hominum ſer- mones, & notam leuitatis; ita cum neceſſarium ei ſit ſen- tentiam mutare, non erubeſcat errorem malè ante hæc combibitum, & dedoſcere ipſe, & alios dedocere.

4. *Neceſſariam* dico Aduerſario *recantationem*, quia vel ad Caluini caſtra tranſgrediendum illi eſt; (quam- mentem auertat ab eo benignum Numen) vel reſcin- denda ſententia ſpiſſo opere ab eo confirmata. Nam Summus Pontifex re maturè diſcuſſa, liquidò & verbis, quæ nullam admittunt ambiguitatem, eam ſententiam pronuntiauit hæreticam. Nec ſupereſt, quod excuſare liceat. Quid enim? Deſectum poteſtatis in Pontifice, ad ſtatuendum aliquid ex fide certum; aut aliquid fidei contrarium pronuntiandi, extra Concilium plenarium? At hoc cauſari, eſſet arietare in rupem ſupra quam Chri- ſtus ædificauit Eccleſiam. Hoc inquam eſſet, Pontifi- cem de munere paſcendi diuinitùs conredito deiicere. Ea quippè paſtio, maximè ſit interuentu ſanæ doctrinæ: nec dictum eſt Petro, *paſce oues meas*, adhibito Oecume- nico concilio, ſed abſolutè iuſſus eſt paſcere oues, quod præfertim doctrinæ ſanæ exhibitione præſtatur. Nec (quod contra murmurantes aduertendum eſt) allega- re, aut excuſare licet, eorum qui ad rem diſcutiendam adhibiti eſſent, ſiue tenuiorem doctrinæ cenſum, ſiue inaccuracyonem, ac indiligentiam. Quantumcunque enim, qui ad rem diſcutiendam ſunt adhibiti, cœcutri- uiſſent, aut videri poſſent proceſſiſſe non ſatis ſolidè; ac etiam quantumuis eorū fundamenta videri poſſent rui- noſa, nec conuenienter firmata; (quarum cauſationum

nulla, reuera hęc habet locum: ) Tamen ex quo Pontifex, illis, si visum fuit, auditis, iudicium suum tulit, & palam aperuit; eidem iudicio prout explicato est inhærendum.

5 Quinetiam si Pontifex nullius opera ad discutendum adhibita, ex cathedra, hoc est cum voluntate fideles obligandi ad credendum, statueret aliquid esse fidei certum, & contrarium esse hæreticum, non esset fidelium causari defectum examinis; sed simpliciter tenerentur assensum fidei præstare veritati per Pontificem propositæ; deberentque certi esse, Pontificem in ea doctrinæ propositione non deflectere à vera fide; alioquin casum in eo redderent illud Christi promissum Petro datum, & de Patrum ac Doctorum sententia ad successores quoque pertinens. *Rogavi pro te Petre, ut non deficiat fides tua, & tu aliquando conuersus confirma fratres tuos.* Dixi in hanc rem plenius in Epilogomenus<sup>a</sup> ad Coronam auream supra mitram. Itaque hęc, siue Theologi, qui negotium ante Pontificiam definitionem discusserunt, solidè stabilierint ratiocinationes suas, siue ea protulerint, quæ conuelli possent; immobilis nihilominus perstat lata à Pontifice definitio; quia assistentia Spiritus sancti promissa Pontifici, ne in tradenda sana doctrina, & hæresum improbatione labatur, non est alligata soliditati ratiocinationum, à Theologis, vel à quouis alio præmissarum; sed iungitur propositioni veritatis, factæ à Pontifice, approbante aliquid vt certum ex fide, & improbante contrarium, tanquam à fidei sinceritate abhorrens.

<sup>a</sup> subnotat. 2.  
ueris. 2.

6 Quare & opto, & spero, hominem qui se Catholicum dicit, non calcitraturum aduersus stimulum, & demissurum cornua ne ventilentur iam ritè constituta; quod faciendum monebat S. Anselmus<sup>b</sup>. Quidni verò acquiescere velit sententiæ constituti à Deo arbitri dubitationum de fide, cum in ciuilibus & humanis negotijs, stan-

<sup>b</sup> l. de Incarn.  
Verbi cap. 2.

ſtandum ſit Iudicis arbitrio, iuxta illud Regis Theodorici ad Florianum <sup>a</sup>. [In immenſum trahi non decet finita litigia. Quæ enim dabitur diſcordantibus pax, ſi nec legitimis ſententijs acquieſcant? Vnus enim inter procellas humanas portus inſtructus eſt, quem ſi homines feruida voluntate prætereunt, in vndofis iurgijs ſemper errabunt.] Et tamen Iudices in huiuſmodi cauſis, homines ſunt errori obnoxij; & qui grãtia, aut cupiditate corrupti, poſſunt à veritate deſlectere: quibus incommodis non eſt timendum circa Iudicem, cuius ſententia Aduerſarius cauſa cecidit. Itaque non puto futurum, vt Aduerſario latæ ſententiæ conſcio, dici poſſit, quod Iuliano dixit S. Auguſtinus <sup>b</sup>, poſt prolatum aduerſus eum locum S. Ambroſij. [Quantalibet feraris animi obſtinatione, quantalibet aduerſus nos peruiſacia pro errore conſiſtas, tanta per Beatum (*ſubſtituo Beatiſſimum*) Pontificem circumuallarum rerum euidentia, tanta verborum eius manifeſtatione contunderis, vt profectò ſi nulla te ratio, cognitio, conſideratio, religionis, pietatis, humanitatis, atque in te ipſo aduertendæ veritatis à pertinaci intentione reuocauerit, offendas quantum in malis humanis valeat, eo quemquam fuiſſe progreſſum, vbi manere non libeat, vnde iam redire pudeat. Sic enim te credo affici, cum iſta legeris. Sed ò ſi pax Chriſti in tuo corde viuat; & bona poenitentia, de mala verecundia palmam ferat!] Iam tu iſſe palmam, puto.

107 Sed expecto, vt hac in parte Aduerſarius, doctrinæ illius meminerit, pro qua & ipſe, & eius gregales agunt pertinaciſſimè. Noua Theologia cui adhærent, poenitentiam pro occultiffimis criminibus publicam depoſcit: & niſi multa à Sacerdote impoſita; vt digni fructus poenitentiaſ fiant, executioni priùs mandetur, negat validam eſſe abſolutionem, de quo errore per Sixtum IV. pridem damnato in Petro Oxomienſi, agendum alibi:

<sup>a</sup> Caſſiod. l. l.  
var. epiſt. 5.

<sup>b</sup> lib. 2. in Iuliano  
lia. cap. 5.

alibi: vt & de pœnitentia publica, pro arcanis quoque  
 noxis infamiam conciliaturis indicta; quam abufionem,  
 pridem S. Leo in Occidēte, & in Oriente Nectarius Con-  
 ſtantinopolitanus ſuſtulerunt. Nouæ tamen doctrina  
 partiarios, ad eò eius amor dementauit, vt nuper ad Lu-  
 tetiam, eius doctrinæ fermento turgens Parochus, Equi-  
 tem ad extrema deductum, non priùs voluerit peccato-  
 rum abſolutione donare, quàm publicè coram non pau-  
 cis teſtibus in eum finem aduocatis, expromeret dolo-  
 rem ſuum de turpi commercio cum muliere coniugata,  
 bonæ apud omnes famæ, re ipſa clam omnibus adulte-  
 rio diu repetito polluta. Quod Eques, quantumuis ad-  
 modum grauatè, tamen ne æternum periret, ac vt pec-  
 catorum abſolutione in mortis præcinctu non fraudare-  
 tur, denique præſtitit, magno cum omnium ſcandalo,  
 & mulieris perpetuo dedecore, nalla tergiverſatione,  
 aut inſiciatione declinando: cum hominem ea condi-  
 tione, in illis aditionis ad Deum vltorem anguſtijs, men-  
 dacium dixiſſe, vt miſeræ mulieris famam proſtigaret,  
 nemo vnquam in animum videatur inducturus. Ex ea  
 ergo lege, iuſtum eſt, vt Aduerſarius, moretum quod alijs  
 intriuit, non auerſetur; ſed obeat publicam pœniten-  
 tiam, de diſſeminata, & tot contentionibus firmata ha-  
 ctenus doctrina, quam ſordere hæreſi dubitare vltiùs  
 non licet. Sic enim, qui per Aduerſarium malè eo errore  
 ſunt imbuti, commodiùs errorem dedocebuntur, Deo-  
 que & Eccleſiæ faciliùs ſatisfiet. Hos dignos fructus pœ-  
 nitentiæ, ab Aduerſario & eius partiarijs, iuxta ipſorum  
 principia, iure mihi videor depoſcere.

Qui probatæ doctrinæ haectenus inſtiterunt, mo-  
 nendi ſunt, caueant deinceps omni ſpiritui credere, &  
 circumferri omni vento doctrinæ; nec tam attendere  
 quibus verborum lenocinijs, nouitas aliqua obtrudatur,  
 vt placeat auideque hauriatur, quàm ſit ne ſolida, & re-  
 cepto



cepto in Ecclesia vsu firmata. Plerumque cochleari aureo venenum porrigitur, vt admonet S. Cyrillus <sup>a</sup>. & è <sup>a lib. 9. in 2ul. cap. 4.</sup> contrario iuxta Hugonem à Folieto <sup>b</sup>, simplicitas & neglectus styli, veritatis potiùs est indicium. [ Sic Christus <sup>b l. 4. de claus. anima in prol.</sup> inter duo animalia positus, vilibus est pannis inuolutus. Ponitur Dei sapientia inter bouem & asinum, vt erudiret rudem, moneret tardum; rudem sensu, tardum intellectu; erudiret simplicitatem per humilitatem. Qui igitur inuolui se permisit in vilibus pannis, permittet vt de eo quis loquatur simplicibus verbis. ] Non est igitur, mundo verborum quibus nouitas quæpiam obuoluitur, insistendum. Nec attendendum, quàm multa pro veteris Ecclesiæ antiquato vsu, vel ex obtortis Patrum locis studiosè acruatis, contra præsentem Ecclesiæ praxim publicè probatam, & pridem vigentem adducantur; aut à quàm multis, vitæ coeteroqui probatæ, tradatur quod à communi sensu Ecclesiæ, & à rubrica doctrinæ sanæ fidelibus à Christo præstituta dissentit. Cedo enim, quàm multa è Patribus, ex Pontificibus, ex Concilijs, ex Scripturis addensata sunt, pro bicipiti Ecclesiæ corpore? Cuius lusciosi oculos, fulgor ille testimoniorum tanto artificio productorum, non perfrinxisset? Et tamen cortyna veritatis, labia Sacerdotis custodientia scientiam quia Angelus Domini exercituum est hæreseos notam inussere ei doctrinæ, re ipsa malè Scripturis, pessimè Concilijs, Pontificibus, Patribus, tot retrò Catholicis Doctoribus affictæ.

9 Eadem itaque cautio circa similia teneatur. Panes occulti ( quos scilicet palàm Ecclesia non probat ) ne libenter eduntors; & quantumcunque promittatur scientia veritatis, per aliquid se scire opinantes, abstineatur panibus non expleturis animam veri esurientem, imò exitium creaturis. Sic enim D. Augustinus <sup>c traç. 97. in 1672.</sup> ænigma ( vt vocat ) Salomonis est interpretatus. Præstat, conuiuium

homil. 29.  
pasch.

uium ex Ecclesiasticis oleribus simpliciter apparatus,  
de S. Cyrilli sententia<sup>a</sup>, nouis ferculis ab extremo ter-  
ra, magna impensa & labore petitis; nec condimenta-  
riorum opera destitutis, vt gratior sit nouitas. Aurea  
Vincentij Lyrinensis commonitio, de auersandis noui-  
tatibus, ne hic verbatim adscribatur (quanquam oppor-  
tunissimè huc caderet) obstat prolixitas.

L A V S D E O.

